

Този резултат има пряко отношение към по-дълбокото разбиране на признаците и към изясняване на същността и границите на случайните и неслучайните компоненти в извадките, а също и в изчерпателните статистически изследвания.

- Според проф. Цонев науката “теория на статистиката” е “исторически сложила се плетеница от различен категориален тип знания” - философски (онтологични и епистемологични), методологични (вкл. математически) и формалнологически. Струва ми се, че това е една от причините, поради които толкова дълго време теоретичните виждания за предмета на науката “статистика” остават неизбистрени, противоречиви и неубедителни. Той установява, че от 1750 г. (когато се е появило името “статистика”) в своето развитие тази наука неколкократно е променяла облика си, без при това да изменя наименованието си. В това авторът вижда друга съществена причина за лутанията и зигзагите на изследователите и неуспеха им да избистрят най-после и да дефинират същината на науката, наречена “статистика”.

- Проф. Цонев наистина направи от анализа на взаимоотношенията между философията, логиката и науката “статистика” основна тема на своя професионален живот. И поставя статистическата методология, т.е. учението за проектиране, организация и изпълнение на статистическото изследване, върху основите на съвкупностната философия (онтология и епистемология), както и върху логиката (формална и методологична). По този път той стига до обобщението, че науката “статистика” може да се разглежда дори като исторически разгърнали се философия и логика в понятийното пространство на съвкупностите.

- Със смелостта на последователен и безкомпромисен учен проф. Цонев постави под въпрос такъв термин, какъвто е терминът “статистика”, за да го “развенчае” като ненужен и дори вреден за по-нататъшното развитие на тази наука. Той изтъква, че терминът “статистика” отдавна вече е остарял и не отговаря на съвременното съдържание на науката, несполучливо наречена “статистика”. Голямата опасност идва от това, че терминът се използва в самия фундамент на теорията. И тъй като учените продължават да се “държат” за него, остават негови пленници и сами го превръщат в препятствие, което пречи на техните усилия да развият адекватно теорията и методологията на тази наука. Според проф. Цонев “далеч по-насочващо е да говорим за обща теория и методология на съвкупностните изследвания” - нещо, което лично аз намирам за обосновано и убедително.

- Разработената от него неортодоксална концепция за индексите, в чиято основа е поставено понятието “съвкупност”, е друг пример за иновативното научно мислене, безкомпромисност и научна смелост на автора. Него-